

Publicerad 2011-08-07 22:23 av jimi silver

stadsbarn

Som syskon sen första gången vi möttes i ett bombnedslag för tusen år sen. Den natten föddes ett barn och hundra andra dog i explosionerna. Stjärnor regnade från augustihimlen med samma obevekliga klarhet som din blick ägde de gånger blixten slog ned och lyste upp ditt ansikte. Dina läppar var söta, som florsocker, och när de mötte mina var det som att betongen helt plötsligt blev något vackert, något estetiskt tilltalande och kväll efter kväll fick vi varandra att explodera där i skyddsrummet. Än idag kan jag känna smaken av vätan mot tungan och mina fingrar minns välsignelsen. Ljudet av bomberna som föll utanför bekom oss inte, vi var inuti varandra och därmed försvann rädslan för flyglarmet. Under din blus fanns överväldigande skönhet och varje uppknäppt knapp var ett steg närmre alla sanningar. Inte kunde vi ana då att vi båda skulle slås i spillror precis när september erövrade stan. Det första höstregnet tvättade bort blodet från det som var kvar av oss och för första gången i våra liv var vi rena på riktigt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jimi silver med Poeter.se id #37836 innehar upphovsrätten